CORDOBA STELELOR

VIOREL PÎRLIGRAS

KAN aştepta liniştit în fata uşii masive de fier. Omul de lîngă el arunca ultimele priviri pe biletul său. Cînd totul i se păru în regulă, i-l întinse cu un zîmbet ceremonios.

— Vă reamintesc, domnule Kan, că timp de o oră va trebui să vă descurcaţi singur. Aţi semnat pentru asta, direcţiunea nu vă mai poate ajuta cu nimic din acest moment. Vă urez petrecere plăcută!

Cu aceste cuvinte deschise uşa de fier, lăsînd în faţa lui Kan o fereastră spre o lume magică. Fermecat, Kan coborî scările. Instinctul îl făcu să mai arunce o privire înapoi. În spatele său, orizontul era acoperit de o uriaşă navă spaţială. Din deschizătura uşii, omul îi mai zîmbi odată, apoi uşa de fier îl ascunse privirilor cu un zgomot surd. Privi din nou în faţă. O mulţime multicoloră îi ieşi în cale. Din tumultul de costume bizare, se desprinse silueta unui bătrîn.

— Bine ai venit, o, străine, în minunata lume a Cordobei stelelor! Atîta vreme cît vei avea gînduri curate, ca mai toţi călătorii astrali ce poposesc pe aceste meleaguri, simte-te ca peştele în propria-i apă. Eşti liber să guşti din frumuseţile Cordobei stelelor.

Spunînd aceste cuvinte, bătrînul îi anină de gît un superb, dar ciudat medalion. Privi cu interes încrustaţiile-i bogate. Cînd ridică din nou ochii, mulţimea şi bătrînul dispăruseră, făcînd loc largii perspective a unei pieţe baroce. Într-adevăr, între uriaşele ziduri ale ciudatelor clădiri, adevărate capodopere ale arhitecturii cosmice, îşi făceau loc miile şi măruntele bazaruri ale negustorilor veniţi din cele mai diverse colţuri ale universului. Pentru doi orşi, puteai să-ţi umpli buzunarele cu perlele vii din Atrusia, care în cîteva luni îţi prefăceau casa într-o sculptură din sidef. Aici puteai auzi lăudîndu-şi mărfurile grodinii, cei ce se exprimă prin splendide imagini în relief. Aici puteai să închiriezi pentru o zi un focos inorog de pe Cruzia, ale cărui copite agravitaţionale te puteau purta pe cele mai înalte pajişti de nimbus-peradis. Aici puteai, să-ţi petreci seara în compania celui mai bun cocteil-electric, mai puternic decît orice băutură. Aici puteai cădea în transa minunatelor trupuri ale midorelor cele pătimaşe. Aici puteai

începe o viaţă nouă. Aici puteai pierde o planetă la ruleta tridimensională, aici puteai cîştiga un tronson spaţial pentru o picătură de apă meglavizată. Aici beţiile de culori, aici magia sunetelor cedre, aici cerul, aici pămîntul. Aici era Cordoba stelelor!

Kan privi buimăcit în jur, hipnotizat de complexul acela viu, care îi fura simţurile, care-i alunga gîndurile. Se alătură bucuros grupului de petrecăreţi care-l înconjurase repede cu veselia lor şi care trăgeau vîrtos din sticla plină de nectar argintiu de Steb.

— Domnilor, începu cel ce părea şeful grupului, dar se opri pentru a înjura, într-o limbă necunoscută, o grasă geneveză, care-l îmbrîncise în trecere. Domnilor, precum spuneam, iată-ne în faţa unui amuzant joc de societate, care mi-a luminat mintea în timp ce trupu-mi se chinuia a dovedi un splendid ghiveci de nercoze!

Aplauze şi aprecieri şugubeţe îl întrerupseră, obligîndu-l să efectueze o largă reverenţă în faţa lor, după care, cu un gest scurt, potoli tumultul şi reluă:

— Ei bine, domnilor, vă veţi fi întrebat în ce constă acest joc de societate! Iată, aşadar, despre ce este vorba: Prinţesa de Guiler, minunata mea stăpînă, m-a rugat să-i aduc, la înapoierea mea pe Sarter, un suvenir minunat, care să-i ţină trează admiraţia faţă de mine pînă în negura timpurilor! Aşa că, rog pe domniile voastre să participe la acest joc, făcîndu-mi rost, din această Cordobă a visurilor, de un suvenir rar. Ca premiu ofer cîştigătorului, adică celui ce-mi va aduce cel mai original suvenir, un godar tînăr care cîntă, dansează şi spune poveştile minunatei galaxii Hafera!

Cu strigăte vesele, petrecăreţii se învoiră numaidecît şi dispărură cu larmă şi voie bună în haosul multicolor al pieţei. Rămas singur, Kan o porni pe străduţele înguste, străjuite de bijuteriile arhitecturale ale hanurilor şi reşedinţelor de odihnă. Deşi îşi propusese să nu dea importanţă jocului poznaş, se pomeni căutînd din priviri cele mai interesante subiecte de suvenir. Se pregătea tocmai se achiziţioneze o splendidă piatră civiană, în ale cărei sute de feţe, acordate fiecare pe alte lungimi de undă, descopereai mii de lumi, cînd privirea îi fu atrasă de o ciudată floare, aflată undeva pe balconul unei clădiri somptuoase, care exercita un fel de miraj prin miile de forme şi culori ce se schimbau în inelul ei. Îşi spuse în sine că nimic nu putea fi mai potrivit şi, din trei mişcări, se căţără pe nişte baloturi pînă la balcon. Escaladă balustrada şi se repezi să culeagă floarea, cînd simţi în ceafă o privire arzătoare. Întoarse repede capul şi abia atunci văzu că uşa

din clădire era deschisă şi că o minunată făptură îl priveşte cu ochi întrebători. I se păruse atît de firesc ca în această lume de vis orice să fie posibil, încît acum, prins cu mîţa-n sac, se simţea ca un hoţ. Roşi, dar ochii ei îl subjugară pe de-a-ntregul. Se apropiară unul de altul şi rămaseră aşa, privindu-se la nesfîrşit. Nu-şi dădu seama cînd mîna lui mîngîie părul de abanos al fetei şi rămase surprins cînd se trezi că strînge la piept, într-o lungă îmbrăţişare, făptura delicată a acesteia. Se părea că acel sărut o să dureze etern. Bubuiturile din uşă îi trezi brusc, sfîşietor de dureros. Uşa se deschise larg şi în pragul ei apăru silueta bătrînului care-l întîmpinase la începutul sejurului. Cu un semn mic al capului aruncă spre ei vreo şase oameni îmbrăcaţi la fel. Ai fi zis o grupă de soldaţi. Evenimentele se precipitară. Fata făcu un pas înainte, acoperind protector trupul lui Kan, prea uluit ca să înţeleagă ceva. Cînd sesiză primejdia, era prea tîrziu. Cu mirare văzu că oamenii o înşfacă pe fată şi dispar cu ea pe uşa din spatele bătrînului. Acesta surîse amar şi plecă. Kan rămase cîteva clipe, apoi ieşi în stradă. Jur-împrejur, lumea îl privea în tăcere.

— N-ai ştiut, oare, străine, că fata marelui ven al oraşului este sacră? Că proorocirea spune că aceasta va trebui să moară la primul contact cu un străin?

Kan negă din cap. Omul continuă trist:

— Cordoba stelelor va cunoaşte prima ei zi de doliu. Turnul de fildeş îşi aşteaptă victima.

Gîndi că e un vis urît şi, cu lacrimi în ochi, se trezi fugind ca un bezmetic în direcţia turnului de fildeş. Sărea, îmbrîncea, lumea blestema în urma lui, acum se împiedica, se scula, îşi relua din nou nesfîrşita cursă printre oameni, printre mărfuri, prin labirintul de străduţe înguste. Se opri o clipă, lac de apă, atunci cînd ajunse în fata imensului edificiu de fildeş, pentru a căuta din ochi intrarea. Se dumiri mai tîrziu, după ce intrase, că în faţa intrării cîţiva soldaţi încercaseră să-l oprească. Simţi o durere în mînă, o privi, aşa mînjită cu sînge, cum era, şi înţelese că s-a bătut cu ei. N-avu timp să se mai gîndească la acest lucru, în faţa sa se înălţau nenumărate trepte şi uşi şi fata trebuia salvată. Simţi că îi este extraordinar de frică pentru ea şi îşi dădu seama că n-a ţinut niciodată atît de mult la cineva. Apucă să vadă chipul luminos al fetei strălucind spre el, tîrîtă de cîţiva soldaţi într-o încăpere a cărei uşă de fier se închise bubuind în urma lor. Un baraj viu îi ţinea calea spre uşă. Începu o luptă disperată, mii de dureri îi săgetau trupul, dar nu se lăsă. Cu eforturi uriaşe o deschise şi se prăbuşi

înăuntru. Mai izbuti să zărească ca prin ceaţă omul care se apleca asupra lui:

— Domnule Kan, ora a trecut. Mi-ar place să sper că v-aţi distrat frumos, spuse acesta clătinînd cu compătimire din cap.

*

— Nu se poate!

— Ba da, domnule Kan, este exact cum vă spuneam.

Kan îl cercetă cu priviri furioase pe omuleţul din faţa sa, prea mic pentru masivul birou după care se ascundea.

— Supermaşina de iluzii, continuă acesta, redă totul, pînă la cele mai mici amănunte. Am investit miliarde de dolari, domnule Kan, în construirea şi programarea ei. Asta explică, desigur, costul ridicat al distracţiei clientului, timp de o oră, în altă lume.

— Nu asta mă interesează, ci faptul că pe Cordoba stelelor cineva moare din vina meal, strigă Kan.

— Oh, oh! Văd că n-aţi înţeles nimic. Domnule Kan, vă repet încă o dată că toată povestea e fictivă, ea nu există, nici măcar Cordoba asta a stelelor nu există, totul e rodul imaginaţiei maşinii.

— Imaginaţiei supermaşinii?

— Întocmai, domnule Kan. Este una din cele mai extraordinare maşini construite vreodată. Are atît de multe posibilităţi, noi am stabilit n+», încît cîteodată ne uimeşte chiar pe noi, totul pare atît de real încît...

— ...Ar putea fi adevărat?

— O, nu, nu! tuşi omuleţul, vizibil jenat de faptul că mersese atît de departe. E un fel de a spune. La urma-urmei, e doar o maşină, noi o întreţinem, noi o alimentăm.

— Dar aţi putea, totuşi, să-i sugeraţi să dea o întorsătură nouă, mai optimistă, poveştii de pe Cordoba, se înveroă Kan.

— O, nu, domnule Kan, noi nu putem interveni cu nimic în activitatea maşinii. De fiecare dată născoceşte altă poveste, merge pînă acolo încît nici noi nu ştim ce-o să mai creeze, dar niciodată nu revine la aceeaşi variantă.

Kan ieşi bombănind din biroul directorului, aruncă, la ieşire, o privire strălucitoarei reclame: „PETRECEŢI O ORĂ DE NEUITAT ÎN ALTĂ LUME. FIRMA VISS VĂ STĂ LA DISPOZIŢIE!” şi o porni aiurea pe străzile înguste. Deodată, ochii i se holbară şi gura îi secă. Descoperise la

gît ciudatul medalion cu încrustaţii.

— Şi totuşi... ţipă el.

DANUŢ UNGUREANU: „SOLO INSTRUMENTAL"